

Čís. 7352.

Strana se může zavázati smlouvou k placení smluvní pokuty i pro případ bezvinného nesplnění smlouvy. Smluvní pokutu lze platně umluvit, třebaž byla kupní smlouva uzavřena pod podmínkou.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 304 sb. z. a n.

O tom, zda erár, zabravší budovu pro veřejné účely, má odpůrci nahraditi náklad na uvedení místností v předešlý stav a jakým penízem a zda jest mu povinen nahraditi smluvní pokutu, kterou hradil odpůrce třetí osobě a v jaké výši, dlužno jednati v řízení nesporném.

Předpis § 4 (6) zákona vztahuje se pouze na opotřebení obyčejné, nikoliv však na opotřebení v rozsahu větším, používáno-li místností poštovním úřadem za běžnou činži, placenou soukromými nájemníky.

Zábor podle zák. čís. 304/1921 jest v pravdě vyvlastněním k přechodnému užívání ve smyslu § 3 zákona o vyvlastnění k účelům železničním ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. Hospodářskými újmami dlužno tu rozuměti všechny majetkoprávní újmy ve smyslu § 4 zák. čís. 30/1878.

Erár jest povinen hraditi pronajímateli smluvní pokutu, již tento zapravil kupiteli domu, ježto zabrané místnosti nebyly erárem včas vyklizeny. Pronajímatel mohl se vzdáti nároku na snížení smluvní pokuty jen na svůj vlastní účet, nikoliv na účet eráru.

(Rozh. ze dne 29. září 1927, R I 805/27.)

Soud první stolice stanovil náhradu za hospodářskou újmu, již utrpěl vlastník domu jeho zabráním poštovní správou, na 14.000 Kč. Rekursní soud k rekursu majitele domu stanovil náhradu na 15.166 Kč 65 h.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu majitele domu zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a pak znovu rozhodl.

Důvody:

Jde ještě o dvě otázky: a) zda erár nahraditi má odpůrci náklad na uvedení místností v předešlý stav a jakou částkou, b) zda jest mu povinen nahraditi smluvní pokutu, kterou hradil odpůrce Františku K-ovi a jakou částkou. V obou případech nastává nejprve otázka, zda se o těchto nárocích má rozhodnouti v tomto řízení nesporném, či zda patří nároky ty na pořad práva a mají tam býti odkázány. Tu především sluší předeslati, že, měly-li nižší stolice za to, že nároky ty lze uplatňovati jen sporem, měly je na pořad práva výslovně odkázati a nikoli rozhodnouti o nich tak, jakoby odpůrci nepříslušely. O obou nárocích dlužno však rozhodnouti v tomto řízení nesporném a nelze souhlasiti s opačným názorem nižších stolic. Ad a) Pravda sice, že podle § 4 (6) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 304 sb. z. a n. jest zabírací úřad povinen dáti vlastníku zabraných místností přiměřenou peněžitou náhradu za veškeré

prokázané hospodářské újmy, jež vlastník zabráním utrpěl, a bylo by ovšem možno přítí se o to, zda pod tento nárok, o němž podle odstavce 9 téhož § rozhodnouti se má v řízení nesporném, spadá i nárok na náhradu škody z opotřebování zabraných místností. Avšak tento předpis odstavce (6) není tu sám, nýbrž jsou tu ještě předpisy další: § 6, podle něhož, nebylo-li jinak ujednáno, hradí výdaje na udržování a správu zabraných místností zabírací úřad, erár, a jest na výdaje ty zřetel vzítí při stanovení náhrady podle odstavce (6) § 4, což znamená, že v případě, že výdaje ty stihají erár, srazí se z náhrady, kterou jest erár povinen vlastníku. Tomuto předpisu se porozumí, vezme-li se v úvahu předpis § 1096 obč. zák., podle něhož pronajímatel (vlastník) jest povinen pronajatou místnost na vlastní náklad v upotřebitelném stavu udržovati. Vždyť zabrání místností v podstatě věci není než nuceným nájmem a povinnost udržování, která stihá vlastníka při pronájmu dobrovolném, stihá ho vším právem i při tomto pronájmu nuceném. Měl by tedy vlastník udržovati místnosti v řádném stavu, ale, když to uložil zákon zabíracímu úřadu (eráru), nutno to sraziti z náhrady, v níž ovšem zahrnuto zvlášť běžné nájemné. Dalším předpisem je související s tím předpis odstavce (1) § 7, jenž v první větě stanoví, že při vrácení zabraných místností nutno je uvéstí do původního stavu, t. j. že zabírací úřad (erár) musí je odvéstí v tom stavu, v jakém je převzal, což zase odpovídá předpisu § 1109 obč. zák., podle něhož i nájemce musí místnost vrátiti v tom stavu, v jakém ji obdržel. Dále stanoví cit. § 7 v druhé větě, že investice, jež jsou pro vlastníka ku prospěchu, musí zabíracímu úřadu hraditi, a konečně v třetí větě, že, když se strany nedohodnou, rozhodne soud v § 4 jmenovaný podle zásad téhož paragrafu, t. j. opět v řízení nesporném. Jest otázkou, vztahuje-li se tento konečný předpis o rozhodování v řízení nesporném jen na případ investic či také na spor o uvedení do předešlého stavu, tedy nejen na druhou, nýbrž i na první větu. K otázce dlužno přisvědčiti, neboť není příčiny, by se s jedním sporem nakládalo jinak než s druhým, nýbrž je zřejmým úmyslem zákona, by se všechny spory při vrácení zabraného předmětu vyřizovaly v řízení nesporném (srv. tisk 908/1919). Tomu svědčí i to, že oba případy mohou se v předmětu stýkati, že uvedení v původní stav může právě záležeti v odstranění investic (úprav a změn), různých adaptací, právě jen k účelům, pro něž místnosti zabrány byly, podle odst. (4) § 4 provedených, pro vlastníka však potom bezcenných neb i škodlivých, takže odstraněny býti musí. Dále tomu svědčí i předpis odstavce (2) téhož § 7, podle něhož, vrací-li se zabrané zařízení, musí na žádost vlastníka přihlíženo býti k jeho znehodnocení nastalému zabráním (užíváním), k vůli němuž zabrání se stalo (§ 1 odst. 1), tedy ke škodě z opotřebení, a je samozřejmé, že je to předpis pro řízení v odstavci (1) stanovené, tedy pro nesporné řízení, v němž soudce rozhoduje o sporech při vrácení zabraného předmětu se naskytujících. Rozhoduje-li však soudce v řízení nesporném o nárocích vlastníka z opotřebení zabraného zařízení, má zajisté rozhodovati v řízení nesporném i o jeho nárocích z opotřebení místností samých. I kdyby tedy pravdou bylo, jak nižší stolice míní, že škodu z opo-

třezení zabraných místností nelze zařaditi pod hospodářské újmy ze zabránění, jichž náhradu § 4 (6) nařizuje, nemají nižší stolice pravdu, mínice, že škoda z opotřezení nemůže se vůbec vymáhati řízením nesporným, nýbrž prý jen pořadem sporu. Tento názor, ulpívající pouze na § 4 (6) a přehlížející § 7, na němž se nesporné řízení pro projednávaný případ zakládá, jest v rozporu s úmyslem zákonodárce a mařil by účel zákona, jenž chce, by vlastník domohl se nároků rychle a lacino, a má k tomu účelu za vhodné řízení nesporné, ježto jde jen o nároky celkem jasné, zřízené zákonem samým, nikoli tedy o poměry zakládající se na smlouvě, jež ovšem bývají často temné a složité. Na rozhodnutí čís. 2907 sb. n. s. se rekursní soud odvolává neprávem, neboť tam šlo o případ podstatně jiný. Tam vlastník za trvání záborového poměru žádal za znovuurčení, za zvýšení náhrady, podle § 4 (6) právoplatně již vyměřené, z důvodu, že náklad na udržování, který měl niknouti erár, ale nenikl, hradil vlastník sám, a tu vyslovil nejvyšší soud, že buď mohl vlastník přidržeti erár, by opravy potřebné k udržování zabraného domu provedl, anebo, provedl-li je sám, může od eráru žádati náhradu podle § 1042 obč. zák., což však obojí že se může státi jen cestou sporu. To ovšem jest správné, neboť pro tyto nároky ani v § 4, ani v §§ 6 a 7 není předepsáno řízení nesporné, na které ovšem bylo by došlo i zde, kdyby byl vlastník domu opravy sám neprovedl, nýbrž vyčkal, až by záborový poměr pominul, a pak byl žádal uvedení v původní stav nebo náhradu škody vzniklé z opotřezení. V projednávaném případě však náhrada podle § 4 (6) ještě vyměřena nebyla, nýbrž teprve se vyměřuje, vlastník sám opravy neprovedl a záborový poměr již pominul, takže jde o vyměření náhrady podle § 4 (6), při němž má se podle § 6 zřetel vzíti na výdaje udržovací, stihající erár, a mimo to žádá vlastník náhradu škody z neuvedení domu v předešlý stav, uplatňuje tedy nárok podle § 7. Zde tedy nesporné řízení místo má. Ve věci samé dlužno si uvědomiti, že, jak řečeno, náklady udržovací, stihají-li erár, dlužno podle § 6 sraziti z náhrady vyměřené podle § 4 (6). Tak by se zdálo, že to, co zde vlastník uplatňuje, vlastně je na jeho újmu neb aspoň bez zisku pro něho: bylať mu náhrada podle § 4 (6) vyměřena tím, že mu za dobu záboru přiřčena byla běžná činže, a, kdyby byl erár dům skutečně byl v řádném stavu udržoval, musily by mu nyní náklady udržovací býti sraženy, kdežto, když opravy udržovací nekonal, není sice co srážeti, avšak také vlastník nemůže od něho nic žádati, protože náklady ty jdou vlastně na jeho vrub, jak zákonem předepsaná srážka dokazuje, o čemž shora k § 1096 obč. zák. Avšak docela tak tomu přece není. Bylo by tomu tak, kdyby šlo o obyčejného soukromého nájemníka, ale není tomu tak, když jde o veřejný erární podnik, jakým je pošta. Náhradu podle § 4 (6) vyměřili znalci a podle nich nižší stolice toliko běžnou činží, které by byl vlastník docílil obyčejným občanským pronájmem místností soukromým stranám. Při takovém pronájmu počítá se ovšem také s obyčejným občanským opotřebením, a to ovšem podle § 1096 obč. zák. nésti musí vlastník. Avšak, provozuje-li nájemce veřejné povolání nebo živnost na př. advokacii nebo živnost hostinskou, nastává opotřebení mnohem větší,

protože místnosti navštěvuje množství cizího obecnstva. To se stupňuje zejména u veřejných úřadů, jako soudů, berních úřadů, zvláště však u úřadů poštovních, o jaký v tomto případě jde. Poněvadž je tu opotřebení mnohem citelnějším, žádá se vždy také větší nájemné a pak ovšem může celé opotřebení spadat na účet vlastníků, poněvadž toto plus je již zakalkulováno v činži. Když však zde se kalkulovala jen běžná činže občanská placená soukromými nájemníky, je posud vzato ve zřetel také jen obyčejné občanské opotřebení a ne i to plus, jež způsobil poštovní úřad a jež ovšem je značné, neboť podle znaleckého nálezu všecko je téměř zničeno, podlahy, kamna, omítka a t. d. Znalci musí provést kalkulaci podle těchto pokynů, buď vypočítí ono plus opotřebení nebo počítati činži nikoli běžnou občanskou, nýbrž pro případy tohoto druhu obvyklou, zvýšenou, ve kterémž případě by vše další odpadlo, protože potom celé opotřebení šlo by už na účet vlastníků. Počítání jest nyní, když poměr záborový jest skončen a rozsah opotřebení jest definitivně viditelný, již velmi lehké: jde o činži, jakou by při tomto tak citlivém opotřebení bylo platiti. Doložiti dlužno ještě toto: Znalci vypočetli opotřebení na 41.950 Kč, pak-li že však kamna nebyla kachlová, jak v tomto penízi zakalkulováno, nýbrž železná, že se peníz ten snižuje o 12.000 Kč, tedy na 29.950 Kč. Svědek P. dosvědčil, že již v době záboru roku 1924 byla tu jen kamna železná, celkem osm. Zůstane-li tento důkaz nevyvrácen, zůstane ovšem redukce v platnosti. Další je, že poštovní erár měl sporný dům od roku 1913 až do záboru v dobrovolném nájmu, že dle svědectví bývalé správkyne poštovního úřadu byla budova i místnosti v roce 1912 nově zřízeny, a že znalci z celkového opotřebení za celou dobu od roku 1913 do skončení záborového poměru, jež vypočetli na řečených 41.950 Kč čítají pro dobu záboru, t. j. od 13. června 1924 do 26. května 1926 toliko jednu třetinu. Toto rozdělení na období dobrovolného nájmu a nuceného nájmu jest ovšem správné, protože v nesporném řízení může se vyřídit jen otázka nájmu nuceného (záboru), kdežto nároky z nájmu dobrovolného musí si vlastník vymáhati pořadem práva. Ježto třeba, jak doličeno, nového znaleckého výpočtu, není věc ještě zralá k rozhodnutí.

Ad b) O konvencionální pokutě účtované penízem 25.000 Kč nižší stolice míní, že nespadá pod pojem hospodářských újem ze zabrání, jež podle § 4 (6) má erár vlastníku hraditi, a že tedy nelze ji také žádati v tomto nesporném řízení. Patří prý sem jen újmy z toho, že vlastník nemůže na zabraném předmětu hospodařiti, nikoli i újmy z toho, že nemůže předmětem tím disponovati (roz. právně) a jím spekulovati. K tomuto mínění nelze přistoupiti. Zákon ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. o vyvlastnění k účelům železničním propracoval podrobně a zásadně otázku náhrady (odškodnění) za vyvlastněný majetek, takže slouží zákonodárci v pozdějších zákonech všude za vzor, pravidelně tak, že zákony o vyvlastnění k jiným účelům pravidelně na jeho předpisy o náhradě odkazují. Ale tento zákon rozeznává v § 2 vyvlastnění trvalé a přechodné neboli, jak přesněji v § 3 vícekrát praví, vyvlastnění k přechodnému užívání, a stanoví v § 4, že vyvlastnitel musí vyvlastněnci

nahradiťi všecky majetkové právní újmy vyvlastněním způsobené, tak aby docíleno bylo odškodnění zmíněného v § 365 obč. zák. Patrně však, že zábor místností podle zákona o zabírání budov není než vyvlastněním k přechodnému užívání, o němž mluví citovaný železniční zákon. Vždyť hned jeho § 1 (1) prohlašuje zábor ten za zábor »k užívání« a, že jde pouze o opatření přechodné, jež s t. zv. bytovou nouzí má pominouti, jest jasno jak z legislativního důvodu zákona, jenž nouzi té má odpomáhati, tak z obsahu zákona. Jde-li však při záboru vlastně a správně o vyvlastnění k přechodnému užívání, zřejmo, že »hospodářskými újmami«, jež podle jeho § 5 (6) hradí dlužno, rozuměti sluší důsledně a nutně všecky »majetkové právní újmy«, úplné odškodnění, zrovna tak jako v § 4 cit. žel. zák., ať škoda záleží v čemkoli. To vyžaduje spravedlnost, neboť nelze se o zákonodárce domýšleti, že by právě zde byl chtěl vyvlastněnce zkracovati a bytové tísní odpomáhati na útraty jeho a nikoli na útraty vyvlastnítele, pokud se týče těch, jimž vyvlastnění slouží a v jejich prospěch se děje, což ovšem mohou býti i jiné osoby soukromé (srv. § 1 (1), § 4 (3) a (8)). Zákonodárce si ovšem neuvědomil, že zábor znamená vlastně vyvlastnění (podobně si to neuvědomil ani v zákoně o záboru velkého majetku pozemkového) a jen to je příčinou, že tu neužil technických výrazů v právu vyvlastňovacím obvyklých a neodkázal na předpisy citovaného zákona železničního. To však nemůže vaditi, by, když se pravá povaha záboru právnícky rozpozná, věc podle ní nebyla posuzována. Musí tedy erár vlastníku hraditi i smluvní pokutu, pokud vlastník ji platiti opravdu jest povinen a pokud tuto jeho povinnost právě zábor zavinil. A tu tvrdí vlastník toto: Poštovní erár dal mu po rozumu nájemní smlouvy přípisem ze dne 8. listopadu 1923 půlletní výpověď z nájmu počínajíc 1. únorem 1924, takže nájem koncem července 1924 měl skončiti, a vlastník výpověď tu dopisem z 9. listopadu 1923 potvrdil a přijal, a, spoléhaje na ni, uzavřel pak s Františkem K-em smlouvu ze dne 24. ledna 1924, již mu dům prodal za 210.000 Kč s tím, že, nebude-li dům po vypršení nájmu poštovním erárem vyklizen tak, aby se tam kupitel mohl nejpozději 15. září 1924 nastěhovati, smlouva se ruší a vlastník zaplatí K-ovi konvencionální pokutu 25.000 Kč, za jejíž důvod udáno, že K. musí učiniti závčas dispoice, by měl hotovost k zaplacení kupní ceny, což bude prý spojeno s náklady. Na to po uzavření této smlouvy obdržel vlastník přípis okresní politické správy ze dne 24. dubna 1924, že zemská politická správa bude konati šetření za účelem záboru sporného domu, načež zábor také přes všecky námitky vlastníka, v nichž poukazoval na svou smlouvu s K-em, skutečně proveden a všecky stížnosti vlastníka zamítnuty, načež on pokutu K-ovi skutečně vyrovnal. Pak-li toto vše jest pravda, nelze vlastníku nárok na náhradu pokuty odepříti. Vlastník, dostav od eráru výpověď, směl vším právem pro dobu po zániku nájmu s domem volně nakládati a také k placení smluvní pokuty se zavázati, i činí tato povinně zaplacená pokuta jeho škodu, kterou mu potomní zábor způsobil a kterou musí mu erár jako majetkovou (»hospodářskou«) újmu nahraditi. Neprávem se namítalo, že smlouvu s K-em uza-

vřel na své risiko, že měl počítati s tím, že může nastati zábor, vždyť v § 4 zákona výslovně se praví, že vlastník nesmí s předmětem nakládati bez souhlasu ministerstva veřejných prací teprv tehdy, když mu bylo zabíracím úřadem oznámeno, že bude o něm zavedeno zabírací řízení, zde tedy práva dispozice vlastník pozbyl teprv dne 28. dubna 1924, kdy mu toto oznámení datované ze dne 24. dubna 1924 doručeno bylo, měl je ale ještě v den smlouvy dne 24. ledna 1924. Výjimku z platnosti volných dispozic činí jen § 10 zákona, podle něhož smlouvy nájemní po dobu záboru pozbývají platnosti, a to tak, že nárok na náhradu je vyloučen, což tedy neplatí pro smlouvy kupní, neboť jako ustanovení výjimečné nelze je na jiné smlouvy rozšiřovati. Prvý soudce míní, že smluvní pokutu nemusel vlastník platiti, protože nemá na nesplnění smlouvy viny. Tato námitka není zde případná. Jest sice pravda, že v obyčejném případě může se dlužník podle § 1298 a 1447 obč. zák. vyvinit, že nemožnost plnění nastala bez jeho viny, tedy náhodou nebo vyšší mocí, avšak jisto jest, že smlouvou může se strana zavázati k placení smluvní pokuty i pro případ bezvinného nesplnění smlouvy (Stubenrauch 8. vyd. str. 731), a to se zde právě dle smlouvy stalo, když pokuta stanovena pro případ, že erár, ač dal výpověď, dům nevyklidí a kupitel nebude se tam moci nastěhovati v určitý den; s překážkou, která bez viny vlastníkovy odevzdání domu znemožňovala, strany počítaly a právě pro případ, že tato překážka nastane, určily pokutu; musí proto, když překážka nastala, pokuta právě pro ten případ stanovená býti zapravena. Pokuta nebyla stanovena všeobecně pro případ, že prodávající nebude s to, by včas splnil smlouvu, nýbrž výslovně pro ten zvláštní případ, že ji nebude moci splniti proto, že poštovní správa dům včas nevyklidí. Otázka prodatelovy viny nepřijde tedy v úvahu. Ale rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu čís. 9866 praví, že smluvní pokuta může býti platně ujednána jen při smlouvě hotové, nikoli tedy na př. i při smlouvě, která je odvislá od písemného vyhotovení ve smyslu §§ 884 a 886 obč. zák. Z toho se namanuje otázka, zda smluvní pokuta přípustna jest i při předběžné úmluvě o budoucí smlouvu (pactum de contrahendo) ve smyslu § 936 obč. zák. a jest si tedy třeba ujasniti, jaká smlouva v projednávaném případě uzavřena, zda taková, jež úmluvu o smluvní pokutu připouští. Podle prvopisu ve spisech založeného praví se v ní, že vzhledem k výpovědi poštovní správou vlastníku dané uzavřeli on a K. »ujednání«, že vlastník, Dr. K., se zavazuje, že dům č. p. 395 prodá Františku K-ovi pod tou podmínkou a s tou výslovnou výhradou, když dům ten bude skutečně po vypršení výpovědní lhůty poštovní správou vyklizen a vlastníku zpět odevzdán, a že, stane-li se tak, uzavře se mezi Dr. K-em a Františkem K-em kupní smlouva toho obsahu: Kupní cena smluvna na 210.000 Kč a bude splatna hotově při podpisu smlouvy, kupující zavazuje se dům do 6 neděl po podpisu smlouvy depurovati, dnem podpisu smlouvy přejde na kupujícího povinnost placení daní a jiných veřejných dávek, jakož i vlastnictví, držení a užívání domu, poplatky převodní a útraty smlouvy a jejího vkladu nese kupující, zemskou dávku z přírůstku majetku prodávající, námitka

zkrácení přes polovici nemá místa a dává se svolení ku vkladu smlouvy. V případě, že podmínka, že poštovní správa po vypršení výpovědní lhůty dům vyklidí tak, by K. mohl se nejpozději do 15. září 1924 nastěhovati, by se nesplnila, zruší se uvedené ujednání a smlouva kupní k místu nepřijde; poněvadž však K-ovi vzejdou z opatření kupní ceny v hotovosti náklady, zavazuje se Dr. K. K-ovi v případě, že k uzavření kupní smlouvy pro nesplnění uvedené podmínky nedojde (dům nebude včas vyklizen), zaplatiti smluvenou pokutu 25.000 Kč nejpozději 15. listopadu 1924. To není ani pactum de contrahendo, ani to nejsou punktace ve smyslu § 885 obč. zák., nýbrž v dobře pojatém úmyslu stran definitivní a perfektní kupní smlouva, ovšem ale uzavřená pod podmínkou včasného vyklizení objektu poštovní správou, neboť úmyslem stran bylo zřejmě, by dům byl již nyní prodán a koupen, aby obě strany byly právně k prodeji a koupi zavázány, jen se v zájmu K-ově připojila řečená podmínka. Definitivní a perfektní smlouva, třeba podmíněná, připouští však bezesporně platnou úmluvu o smluvní pokutě a proto ji erár vlastníku hraditi musí, jen jde o to, v jaké výši pokuta byla oprávněná, neboť podle zákona (§ 1336 obč. zák.) musí stipulant trpěti její snížení na přiměřenou část. A o přiměřenost tuto se jedná. Vlastník nebyl oprávněn na účet eráru práva na snížení se vzdáti, to mohl učiniti jen na svůj vlastní účet, erár je povinen nahraditi jen tolik, kolik K. byl podle práva oprávněn od něho žádati, tedy jen přiměřený peníz, tu míru nesměl Dr. K. na škodu eráru překročiti. V tom směru však nebylo nic vyšetřeno, zejména, jaké asi to náklady byly, jež K-a ze včasného opatření kupní ceny v hotovosti stihnouti mohly a pro něž výslovně pokuta stipulována.

Čís. 7353.

Ten, kdo tvrdí, že není podnájemníkem, nýbrž v přímém právním poměru ku pronajímateli, může se proti tomu, by exekuce na vyklizení povolená proti nájemníkovi nebyla též proti němu vykonána, brániti buď tím, že včasně ještě před počátkem exekučního výkonu upozorní na to exekuční soud, nebo až při výkonu samém ve smyslu § 68 ex. ř., anebo žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř., nikdy však žalobou podle § 37 ex. ř. Důkaz, že jest tu jím tvrzený přímý poměr nájemní, náleží v řízení podle § 55 ex. ř. (ve sporu podle § 39 čís. 5 ex. ř.) domnělému podnájemníkovi.

(Rozh. ze dne 29. září 1927, R I 835/27.)

V exekučním řízení vyklizením nájemníka Ludvíka H-a oznámil před výkonem exekuce Otto R. exekučnímu soudu, že vyklizovaných místností nepoužívá již jako podnájemník Ludvíka H-a, nýbrž na základě samostatného nájemního práva, jež prý umluvil s vymáhajícím věřite-